

РЕШЕНИЕ

№ 215

гр. София, 03.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 15-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на осемнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Даниела Дончева

Членове: Красимир Маринов
Капка Павлова

при участието на секретаря Невена Б. Георгиева
като разгледа докладваното от Капка Павлова Въззивно търговско дело № 20231001000810 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК

С решение № 81 от 03.07.2023г., постановено по т.дело № 245/2022г. по описа на ОС-Благоевград е отхвърлен предявеният от Национална агенция за приходите иск с правно основание чл.694,ал.2,т.2 от ТЗ за признаване за установено спрямо „Кожух –Ванга“ ЕООД /н/, че публичните вземания на Държавата към „Кожух-Ванга“ ЕООД/н/ за сумата от общо 8 951,23лв., от които 6280,41лв. главници и 2 670,82лв. лихви, начислени до 04.08.2022г., обезпечени с постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№ С210001-022-0053396/ 26.07.2021г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП-София, офис Благоевград, вписано в ЦРОЗ под № 2022072800508 са с поредност на удовлетворяване по чл.722, ал.1, т.1 от ТЗ.

Против това решение е подадена въззивна жалба от Национална агенция за приходите, с която се моли същото да бъде отменено и въззивният съд да постанови ново, с което да признае за установен поредност за удовлетворяване по чл.722,ал.1,т.1 от ТЗ. Изложени са доводи за неправилност на решението поради нарушение на материалния закон, като се твърди, че първоинстанционният съд неправилно тълкува законовите разпоредби. Счита, че волята на законодателя е ясно и създава привилегия на кредитор,чиито вземания са обезпечени със запори,вписани по реда на ЗОЗ, да удовлетвори вземането си предпочтително при разпределение на суми, получени от реализация на имуществото, върху което са наложени обезпечителни мерки. Тази привилегия не съществувала докато

търговецът не е в открито производство по несъстоятелност. Нормата на чл.722,ал.1,т.1 от ТЗ била специална и изключвала приложението на чл.136 от ЗЗД. В производството по несъстоятелност бил създаден привилегирован ред за удовлетворяване на държавата като кредитор за вземания, обезпечени с вписан по реда на ЗОЗ заповест с постановление за налагане на обезпечителни мерки по реда на ДОПК като същите ставали вземания от първи ред.

Именно поради възможността публичният изпълнител да не успее да реализира по реда на ДОПК обезпеченото имущество и да останат неудовлетворени държавни вземания при предаване на нереализираното обезпечено имущество за последващо осребряване в хода на производството по несъстоятелност, държавата следвало да се удовлетвори като кредитор с поредност на удовлетворяване по чл.722,ал.1,т.1 от ТЗ от сумата, получена при реализация на заповестното имущество в случай,че заповестите,наложени по реда на ДОПК са надлежно вписани в ЦРОЗ.

В обжалваното решение окръжният съд корективно тълкувал норма, която имала императивен характер, което жалбоподателят счита за неправилно. Императивното правило не можело да се тълкува корективно и смисълът му не можел да се извлича от други разпоредби.

Неправилен бил и изводът на съда, че вписания след откриване на производството по несъстоятелност заповест не давал право на предпочитително удовлетворение, тъй като заповестът бил наложен по-рано, а само вписването било извършено след откриване на производството по несъстоятелност като се изтъква, че разпоредбата на чл.638, ал.4, изр.3 от ТЗ не е регламентирана пречка за вписване в съответния регистър на обезпечителна мярка, наложена преди откриване на производството.

Претендира се присъждане на разноските по делото и за двете инстанции.

Въззиваемото дружество не е подало отговор на жалбата. В съдебно заседание не изпраща представител.

Синдикът на същото е депозирал отговор, с който моли да обжалваното решение да бъде потвърдено.

С молба от 14.11.2023г. същият е заявил, че поддържа подадения отговор и моли въззивната жалба да бъде отхвърлена.

Софийският апелативен съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба оплаквания, намира за установено следното:

Съгласно разпоредбата на чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част.

Обжалваният съдебен акт е валиден.

По отношение на допустимостта на решението въззивният съд приема следното:

Съгласно чл.694, ал.2 от ТЗ кредитор с неприето вземане може да предяви иск за установяване съществуването на същото ако предявеното от него вземане е изключено от

списъка на приетите вземания с определението по чл. 692, ал. 4 по възражение на длъжника или на друг кредитор. Тази норма дава възможност да се атакуват и привилегиите, с които са приети или неприети предявените вземания. В случая НАП е предявил публичноправни вземания срещу „Кожух-Ванга“ ЕООД /н/ в размер на 6280,42лв. главница и 2670,82лв. лихви.

В молбата за предявяване на вземанията е посочено, че тези вземания са обезпечени с Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№ С210001-022- 0053396/ 26.07.2021г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП-София, офис Благоевград, вписано в ЦРОЗ под № 2022072800508. Със същото били наложени запори върху налични и постъпващи суми по банкова сметка в „Централна кооперативна банка“АД.

Тези вземания са били приети от синдика и включени в списъка на приетите вземания, обявен в ТР на под №20220915132323.. като същите са приети с поредност на удовлетворяване по чл.722, ал.1, т.6 и т.9 от ТЗ.

В срока по 690 от ТЗ е подадено възражение от НАП , с което е оспорена определената от синдика поредност на удовлетворяване на тези вземания.

С определение №509 от 09.11.2022г., постановено по т.д. № 26/2021г. по описа на ОС- Благоевград възражението в частта му, касаеща поредността на вземанията на НАП е оставено без уважение и списъкът на приетите от синдика вземания е одобрен без изменения в тази му част.

Искът по чл.694 от ТЗ е подаден в изискуемият от закона 14-дневен срок и е допустим. Допустимо е и постановеното по същия първоинстанционно решение, тъй като със същото съдът се е произнесъл по заявените искания и в рамките на своите правомощия.

Съдът като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните съгласно правилата на чл.235,ал.2 от ГПК намира,че обжалваното решение е правилно. Тъй като настоящата инстанция напълно споделя фактическите и правни изводи на първоинстанционния съд,то на основание чл.272 от ГПК препраща към мотивите, изложени от градския съд като по този начин същите стават част от настоящото решение.

Във връзка с оплакванията, наведени във въззивната жалба е необходимо да се отбележи, че в съдебната практика се приема, че чл.722, ал.1, т.1 ТЗ в частта, предвиждаща привилегия при удовлетворяване на вземанията, обезпечени със заповест или възбрана, вписани по реда на ЗОЗ следва да се тълкува корективно. Приема се, че целта на вписването на обезпечителните мерки по реда на ЗОЗ не е създаване на право на предпочтително удовлетворяване, а създаване на предимство при конкуренция между различните способи на принудително изпълнение върху същото имущество, тъй като вписването на насочването на принудително изпълнение по реда на ГПК и ДОПК осуетява пристъпването към изпълнение от страна на заложния кредитор /чл. 32а ЗОЗ/. По-рано вписаният заповест е противопоставим на кредитор с по-късно вписан особен залог по ЗОЗ и има значение в производството по принудителното изпълнение върху заложеното имущество като заложният кредитор би имал качеството на хирографарен такъв в това производство. Освен това вписването на

запор по реда на ЗОЗ има за последица да забрани на длъжника да се разпорежда с вещта или вземането. То обаче не води до възникване на привилегия за предпочително удовлетворение в производството по несъстоятелност предвид нормата на чл.638, ал.4, изр.2 от ТЗ, съгласно която наложените в изпълнителното производство запори и възбрани са непротивопоставими на кредиторите на несъстоятелността.

Неоснователни са и оплакванията, че неправилно окръжният съд е приел, че вписаният запор не дава право на предпочително удовлетворение от цената на запорираното имущество предвид факта, че вписването е извършено след решението за откриване на производството по несъстоятелност по отношение на длъжника. С постановяване на решението за откриване на производството по несъстоятелност отпада възможността върху имуществото на длъжника да бъдат налагани обезпечителни мерки – чл. 638, ал. 4, изр. 3 ТЗ. Следователно, недопустимо е след датата на решението по чл. 630 ТЗ запор върху имущество на длъжника, дори и наложен по-рано, да бъде вписан по реда на ЗОЗ, тъй като вписването, разширявайки действието на запора и създавайки привилегията по чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ, следва да се приеме за отделна обезпечителна мярка със самостоятелно значение, макар и обусловена от и допълваща основната мярка. Поради това вписването в ЦРОЗ на запор, наложен преди решението по чл. 630 ТЗ, е непротивопоставимо на останалите кредитори на несъстоятелността - чл. 638, ал. 4, изр. 2 ТЗ.

Окръжният съд е достигнал до същия извод и предвид на това обжалваното решение се явява правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено.

Водим от гореизложеното, апелативният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 81 от 03.07.2023г., постановено по т.дело № 245/2022г. по описа на ОС-Благоевград .

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл.280,ал.3,т.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____